

Sygn. akt I C 526/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniach 11 maja 2017 roku w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy G.**

przeciwko **G. W.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 526/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 04 sierpnia 2016 r. powód Gmina G. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej G. W. kwoty 1.303,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 16 czerwca 2006 r. powódka zawarła z pozwaną umowę dzierżawy gruntu pod garażem własnościowym, na podstawie której oddała w dzierżawę pozwanej grunt o powierzchni 15 m² położony w G. przy ul. (...). Postawiony na gruncie garaż stanowi samowolę budowlaną i jest własnością pozwanej. Wskazano również, iż pozwana często zalegała z opłatami z tytułu zawartej umowy i na dzień 30 maja 2016 r. jej zaległość z tego tytułu wraz ze skapitalizowanymi na dzień 30 maja 2016 r. odsetkami wynosi 1.303,02 zł, z czego kwota 1.169,41 zł stanowi należność odsetkową.

Pozwana G. W., pomimo prawidłowego zawiadomienia w wyniku podwójnego awizowania przesyłki, nie stawiła się na termin rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie wносиła również o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2006 r. pomiędzy Zarządem (...) w G., a M. W. doszło do zawarcia umowy dzierżawy terenu pod garażami, której przedmiotem była dzierżawa gruntu pod garażem własnościowym przeznaczonym na cele garażowe, położonego w G. przy ul. (...) o łącznej powierzchni 15,00 m². Garaż został ujawniony jako samowola budowlana – garaż wybudował samowolnie bez zgody właściciela terenu M. W..

dowód: umowa dzierżawy z dnia 16 czerwca 2006 karta 15 akt

Pismem z dnia 17 czerwca 2016 r. (...) sp. z o.o. w G. wezwało pozwaną G. W. do zapłaty kwoty 1.303,02 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty karta 16 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w razie wydania wyroku zaocznego z uwagi na zaistnienie przesłanek określonych w art. 339 § 1 k.p.c., przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Komentowany przepis ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia praw. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym nie obowiązuje bowiem domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. I CKU 176/97 Prok i Pr. 1999, Nr 9, s. 30).

Domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. W literaturze wskazuje się, że uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej strony. W przypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowód zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z faktów skutki prawne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96).

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego oddalającego powództwo z uwagi na fakt, iż przytoczone w pozwie okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, a przeprowadzone w konsekwencji powyższego postępowanie dowodowe nie dało podstaw do uwzględnienia powództwa. Zauważyć należy, że powództwo w sprawie skierowane zostało przeciwko G. W.. W uzasadnieniu pozwu, powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika jednoznacznie wskazał, iż zobowiązanie pozwanej do uiszczenia na rzecz Gminy G. dochodzonej niniejszym pozwem kwoty wynika z wiążącej strony umowy dzierżawy zawartej dnia 16 czerwca 2006 r. na podstawie której oddano w dzierżawę pozwanej grunt o powierzchni 15 m² położony w G. przy ul. (...) Jako dowód na wskazaną okoliczność zgłoszono umowę dzierżawy z dnia 16 czerwca 2006 r., który to dokument dołączony został przy pozwie. Jednakże, jak wynika z analizy treści przedstawionego dokumentu, stroną w/w umowy dzierżawy jest inny podmiot aniżeli strona pozwana w niniejszej sprawie. Otóż wbrew twierdzeniom powoda, przedmowa umowa została zawarta z M. W. jako wdzierżawiającym, nie zaś z G. W..

Legitymacja procesowa definiowana jest jako materialnoprawne uprawnienie do występowania w konkretnym procesie cywilnym w charakterze strony procesowej. Powód i pozwany muszą być związani prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, wyróżnia się przy tym legitymację czynną, czyli zdolność do występowania w konkretnym procesie w charakterze powoda oraz legitymację bierną, czyli zdolność do występowania w konkretnym procesie w

charakterze pozwanego. Skutkiem braku legitymacji, tak czynnej jak i biernej jest oddalenie powództwa (vide: A. Zieliński, Postępowanie cywilne, Kompendium, Warszawa 2008, s. 64,).

Zdaniem Sądu, skoro powód materialnoprawne źródło zobowiązania pozwanej wywodzi wprost z zawarcia umowy dzierżawy z dnia 16 czerwca 2006 r., której stroną jednakże nie była pozwana, lecz zupełnie inny podmiot, to wobec tego zachodzi oczywista sprzeczność pomiędzy twierdzeniem powoda odnośnie statusu pozwanej jako wydierżawiającej grunt przy ul. (...) w G., a dowodem zaoferowanym na potwierdzenie wskazanej okoliczności. W świetle powyższego uznać należy, iż legitymacja procesowa bierna strony pozwanej nie została w niniejszym procesie w jakikolwiek sposób wykazana. W szczególności istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy Gminą G., a pozwaną nie sposób wywieść z przedłożonego przy pozwie wezwania do zapłaty. Oczywistym jest iż przedmiotowy dokument potwierdza li tylko fakt jego sporządzenia przez Gminę G. oraz skierowania do strony pozwanej wezwania do zapłaty, natomiast nie stanowi dowodu na okoliczność stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami.

Reasumując, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy iż legitymacja procesowa po stronie pozwanej nie została wykazana, co w konsekwencji uzasadnia oddalenie powództwa wniesionego przeciwko G. W..

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.